

ARGEȘ 50

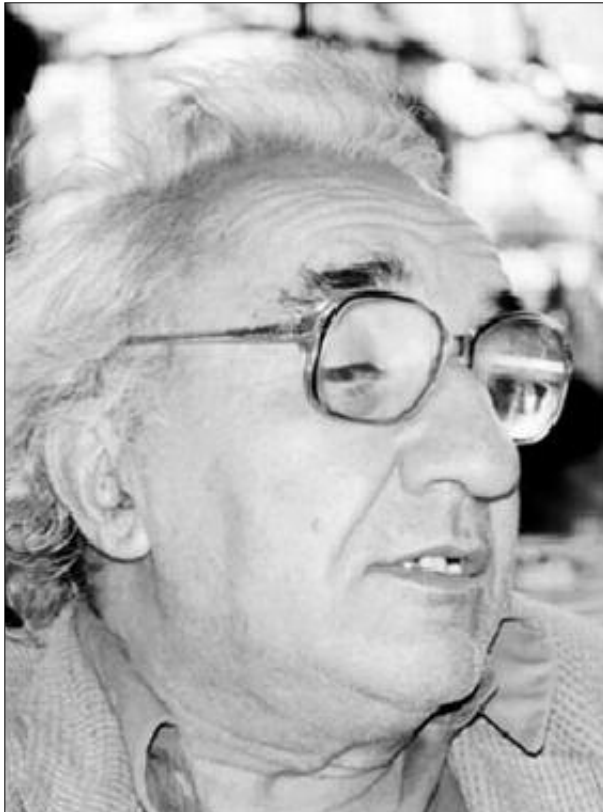
memoria revistei

Nr. 11. Aprilie 2016

Din iunie 2015, revista *Argeș* a intrat în cel de-al 50-lea an al existenței sale. Până la jubileu, ne propunem să marcăm, preț de 12 numere, momente și... schițe din istoria revistei: texte facsimilate, poze cu parfum de epocă, ecouri... Altfel zis, să ne amintim de cei ce-au au trudit o jumătate de veac la ieșirea în lume a publicației care a pus orașul Pitești pe harta culturală a țării. În cei 50 de ani, n-a existat mare scriitor român contemporan care să nu fi publicat aici, după cum cei mai importanți scriitori au fost laureați ai revistei; nu dăm nume, pentru a nu deranja prin fatale omisiuni, nici de colaboratori, nici de redactori, nici de redactori-șefi. Miile de pagini tipărite sub antetul *Argeș* reprezintă implicit un important capitol

de istorie a literaturii române contemporane. De altfel, din revistă s-au născut nenumărate cărți ai căror autori le-au croit inițial aici în rubricile lor. Cu bune și cu faste, cu mai puțin bune, *Argeș* a ajuns la o vârstă venerabilă. Cine ar avea curiozitatea să parcurgă întreaga colecție, ar putea depune mărturie că revista n-a fost niciodată culegere de texte mai mult sau mai puțin valoroase, ci că ea a reprezentat totdeauna un proiect editorial coerent, schimbat pe ici, pe colea, de la o serie la alta... Ajuțați de editor, de finanțator, de eventuali sponsori, sperăm ca în iunie 2016, să sărbătorim la Centrul Cultural Pitești așa cum se cuvine și cum ne place să credem că merităm. (D.A.D.)

Mircea Ivănescu

dar sunt și amintiri adevărate

Și eu am umblat odată cu o amintire în mâini, strângând-o atent, să nu-mi scape. (Îmi alunecase o dată – și se rostogolise de-a dura pe jos. Am șters-o frumos, cu mâneca hainei, nu mi-a fost frică. Amintirile mele sunt mingi – nu se sparg niciodată. Numai dacă-mi scapă, din mâini, se pot rostogoli foarte departe – și mi-e lene să mai alerg după ele, sau chiar să mă întind la marginea mea, să-mi las mâna din ce în ce mai lungă în jos, să fugăresc amintirea. Îmi iau mai bine o alta. Și asta poate fi falsă). Și eu am umblat deci odată cu o amintire în brațe – (și mă gândeam, cu un rânet rău, că într-o carte celebră, nu mai știu cine umbla cu propriul său cap prin infern, luminându-și drumul). Și parcă nu e totuna?

(Argeș, nr. 4(47)/aprilie 1970)

LITERATURA UNIVERSALĂ

Albatrosul

Vaină să se distreze, matrozi din echipaj
Prind albatroși — sublime cocoare colosale —
Ce urmăresc — tovarăși nostalgici de voiaj —
O navă plutitoare pe ntinderi abisale.

Si doar ce-l pun să umble pe netedele birne,
Ce regele țării, stingaci, sfios și bleg,
Își lasă, albe visle, aripile s-otirne
Și ride, imitându-l, un echipaj întreg.

Într-unul crainic, sub slăvi semeț pribeag,
Cite, acum, de comic, de-mpiedicat și hîd!
Un marinor ca dînsul șonticăie, beteag,
Iar altul, cu o pipă, îl sicăie... Toți rid!

Poetul e ca prințul de peste nori și zări,
Cel ce, sfidînd arcașul, doar spre furtuni
oleargă...

Dar, surghiunit pe glie-n noiane de ocări,
Însele lui ăripi l-impiedică să meargă.

CENTENAR

Charles Baudelaire

C. Baudelaire

Bufnițele

Sub țise negre, în omiază,
— Zei din melezguri depărtate —
Știu bufnițele inspirate,
Cu ochii roșii, Meditează.

Și-ntr-una, fără să se miște,
Așa au să rămîină pînă
Ce negura o să se îste
Și-ajungă peste tot slăpînă.

Și neclintirea lor l-învoată
Pe înteepti că-i bine-n viață
Să fugi de zorvă și viltăore.

Dar omu-i oîndit anume
Că, beat de-o umbră trecătoare,
A vrut să-și schimbe locul-n lume.

Orbii

Privește-i pe-ndelete, o, suflete: sint graoznici,
Ca niște manechine. Ridicoli oarecum,
Pășesc, cumplii și stranii, ca sonnombuli, pe
drum,
Tintindu-și ochii-n zare, întenebrați, năprasnici.

Ce fără sfîntul licăr, ca niște globuri crunte,
Rămîn spre cer într-una, ca spre un alt tărîm.
Și nu e chip vreadată să-i vezi spre caldarîm
Că, visători, își pleacă îngreunata frunță.

Așa străbat, sărmanii, nefărîmurita beznă

Piaza rea

Ca s-ajung să urc Olimpul
Cum, pe culmi, un stei din hâu,
N-am, Sisif, curajul tîu!
Arta-i lungă; scurt e Timpul.

Spre un cimitir răzîel,
Fără cripte sfîdătoare,
Cîntă morșuri funerare
Înimo-mi, trudit drum!

Ce comori de pietre rare
Zac în beznă și-n uitare
Pe sub steuri mari, de stînci!

Cite flori cu dor pribeag
Dau mirsmele-n vileag
Sihăstrilor adînc!

Dina

Octavian Goga

Toamnă

În parc cad foile uscate
De prin copaci le smulge vântul,
Ca mii de aripi sfârțecate
Se fac azi una cu pământul

(Trecuta) vieții risipire
Mă mângâie încet pe frunte
Și trista lor hirotonire
mi-atinge firele cărunte.

Din depărtări parcă s-abate
Un stol de visuri frânte-n două...
Copaci cu ramuri despoiate
V-am dat podoaba-ntreagă vouă.

(poezie inedită, Argeș, nr. 4(23)/aprilie 1968)

LITERATURA UNIVERSALĂ

„Doresc personaje comune, în care să se poată regăsi oricine”

Georges Simenon și realismul contemporan

CEL DE AL PATRULEA Congresul al scriitorilor sovietici a reușit să primă scrierilor al literaturii sovietice pe romanțelul Komunistul Iudin, care a militat permanent în opera sa pentru demnitatea omului și pașea între popoare. Căea să a susținut acest congres a fost vigoarea dezbaterilor și voința realității a scriitorilor sovietici de a pune acțiunea lor în deplină apărare, omul și a înșelării lui morale. Acad. Zaharia Stancu, aducând salutul pretenției al scriitorilor sovietici, a arătat că progresivitatea evoluției logice a literaturii noastre se încadrează armonios în preocupările tuturor creațiilor de literatură laudată pentru afirmarea energicilor populare și înălțarea pe toate țărmurile a capacității de muncă și contribuție a popoarelor.

REVISTELE literare franceze aniversau un deceniu și jumătate de la nașterea „omului roman”. Data apariției lui este fixată, așa venim să înțelegem că este de al șaptea deceniu, mai precis în 1951, când Editions de Minuit a publicat *Molloy* de Beckett. Au urmat *Les Gammes* de Michel Butor în 1953, *Le Voleur* de Robbe-Grillet în 1955, *Grand Faubourg* de Pinget în 1956, *Tropiques* de Nathalie Sarraute în 1957, *Le Vent* de Claude Simon, doi ani mai târziu, Nașterea omului al acestor scriitori, creaturi ai unui nou fel de roman, nu înțeleg nici unu amănunt, nici unu revizita sau manșetă literară, și voința de a scrie opere originale. Singura lor tristătare de unione pare să fie — în alina scrisorilor lor spre noi și în diferitele — refuzul tuturor relațiilor de a le tipări cărțile. Cu excepția lui Jérôme Lindon, care era la un moment dat, leplind și indiferent, spaniol, francezilor și special italienilor, de a impune terget forma inedită de expresie a scriitorilor tineri aprinși de cultura sa.

Deceniul de sond romanțel a fost utilizat înțeles de Emil Hurest într-un înțeles apăsător în serial *Le Monde*, în legătură cu Robbe-Grillet și Nathalie Sarraute, în 1957. După critica n-a satisfăcut nici pe autori, nici pe cititori, va a rămas să deforțeze unul dintre fenomenale literare contemporane din Occident de care trebuie să se țină seama.

A PARUT în editura londoneză Allen and Unwin primul volum al *Antropologiei* lui Bertrand Russell, care îmbătățită aproape un secol din omnia politica, socială și spirituală a omului. Înțelegând astăzi, căna experiență, amănuntele pacifice și văpșarea personalității autorului, în din fragmente de biografie dat publicității, exprimând evenimentele dintr-o dată

Malignet este, desigur, personajul său cel mai popular. Belgienii nu ridică chiar statuie acestei ficțiuni zămislite de fantezia prodigioasă a unui compatriot: Georges Simenon e belgian de origine, elvețian prin adopțiune, francez ca limba de elecțiune și internațional prin circulația impresionantă a cărților sale. Într-o statistică publicată de curând de UNESCO, el are dintre toți scriitorii occidentali cele mai multe lucrări apărute în versiuni străine. Numărul total al romanelor sale este de altfel de 190. *Le chat* — Pisica, ultimul din ele, întimplat cu aprecieri elogioase de critică, este al 191-lea roman de Simenon!

Care este secretul acestei productivități singulare în romanul francez sau de limbă franceză contemporan? Să-l ascultăm pe scriitorul însuși, care s-a destăinuit nu prea demult unui ziarist în postfața fobiei sale de interviuri, publicitate, autografe, și, în general, de orice indiscreție privind laboratorul de creație sau viața particulară a artistului:

„Cînd dau peste un nou subiect de roman, nu mă pripesc de fel să-l astern pe hîrtie. Mi pot purta în mine mai multe săptămîni sau chiar luni. Naratiunea se împlinesc treptat și capătă formă, în timp ce îmi văd frumusețile de multiplele mele indelectivități. Cînd însă mă apuc de scris, nu suport să mai fiu deranjat. Mă conving întîi de toate, firește, dacă întregia mea familie se află în deplină sănătate, dacă toate treburile mele curente sînt rezolvate. După care, timp de două zile, întocmesc fire cu semănțele personale foarte precise ale personajelor romanului la care lucrez: data și locul nașterii, numele de fată al mamei înainte de mariaj, profesiunea tatălui, particularitățile fizice, preferințele culinare, manile vestimentare ș.a. Fișele acestea îmi îngăduie să lucrez rapid și fără a săvîrși erori sau confuzii. Pe urmă, timp de o săptămîină, scriu într-un ritm de aproximativ un capitol pe zi. A opta zi coexistă manuscrisul, îl dau la fotocopiat și trimit totul editorului. Altfel, eram capabil să mă concentrez asupra unei cărți timp de douăsprezece zile sau chiar două săptămîni, adică, după zece zile mă simt epuizat.”

Așadar, un roman conceput și redactat în cel mult cîteva săptămîni.

scrierilor. Toate acestea erau diametral opuse concepțiilor mele despre ceea ce trebuie să fie romanul. Doresc personaje comune, în care să se poată regăsi oricine. Mi-am petrecut viața suprimînd ceea ce putea să indice, în romanele mele, intervenția personală a autorului: nu sînt nici judecîtor, nici oglindă deformantă; sînt un simplu povestitor! Romancierii tineri de azi se străduiesc să scrie romane de a gîsi, întocmînd în el și în creațiile sale firește la un alt regulat și probabilizat după altele înțeles englez, „poesia existenței umane și pe care viața modernă le crează”. Scrierilor și scrierilor literari, constituite după cum s-a spus, în concepții clasice a ultimilor decenii, reprezentînd înțelesul unei profesii contemporane — publicitate — care este cele mai reușite ale lui Simenon.

Nicolae Georgescu Cu sinceritate despre Nicolae Velea

punea la cale: regiza. Adică făcea în așa fel ca ceea ce se petrece să aibă un fir roșu, să aibă un scop. A fost o ruptură cândva, în viața lui, o trecere de la bărbăție la bătrânețe cam greu de înțeles și asimilată de mulți oameni simpli cu boala, sau cu viciul, viciile, asta a făcut să fim cam neatenți cu Velea-cel-bătrân, și asta face acum să avem o rețineră când e să vorbim despre el...

Eu l-am văzut și i-am fost alături în mai toate împrejurările posibile, cred, și când te tăia cu genialitatea și când nu putea să se exprime nici față de el însuși. În ultimul an al vieții avea o dorință ciudată, tolstoiană așa zice, de a fugi, de a se rătăci, de a-și șterge identitatea: și în aceste momente exprima ceva prin care simțea că te construiește din afară, că te acaparează în lumea personajelor sale. A petrecut o noapte într-un sediu de poliție, cu o pungă de chiftele de pește la el, doar pentru că n-a vrut să spună cine este sau să dea un număr de telefon al vreunui cunoscut: voia să știe cum e la poliție, cum sunt cei dinăuntru, cei din afară..."

(Argeș, nr. 4(346)/aprilie 2011)

„Cred că știu de ce avem rețineri să scriem despre Velea noi, cei care l-am cunoscut sau i-am fost apropiați. El era omul care nu-și trăia viața, și-o făcea: noi eram simple personaje, ceea ce ne aduna la un loc era doar decor, întâmplările veneau, desigur, din neant – dar el controla totul. Eram, într-un fel, marionetele lui. Regiza; nu

MĂȘTERUL MANOLE
pagini de poezie și proză

Oglindă
Cândă peștii devin frunze
plădă printre nufării stelelor,
ar frunzele se fac pești
și se grăbesc spre adâncuri
și se ascundă de timp.
Tânuci bate din aripi, în somn,
frunzele măistră bătrână ca lumea,
frunzele se întorc în copaci
bolnave de pământ,
ar peștii în apele lor,
bolnave de cer și de vânt.

Geneză
Birbatul și femeia au fost, la început,
o singură ființă în invelis de lut.
Sălătuciau într-insă dorințele contrare
în somn adine căzute și-n falsă nemiscare.
Căi, din adâncuri mute, primordiale sevă
Sua-n tipare tainic spre un Adam și-o
Evă.
Astfel, din înecare o dublă stea ivită
La temelă lumii stă vesnic neclintită.
Și spirite opuse se caută într-una
Spre sacra contopire. Ca soarele și luna.

Perpetuum

**Rezultatele
concursului nostru literar**
Trecerea numeroaselor lucrări primite în cadrul celui dintai concurs literar organizat
de revista „ARGES” s-a încheiat cu următoarele rezultate:
PREMIUL I — nu s-a acordat.
PREMIUL II, în valoare de 700 lei, a fost acordat lui DAN ROTARU, student la
Iasi, pentru poeziile: „Poem de nunta”, „Sătenii mei”, „Metamorfoza” și „Cine o noamnă”.
PREMIUL III, în valoare de 500 lei, a fost atribuit lui OLIMPIU VLADIMIROV,
student din București, pentru poeziile: „Patrie”, „Dacă n-ai fi” și „Andă”.
MENTIUNI, în valoare de câte 200 lei, s-au acordat lui DOREL CRISTEA, pentru
schita „Bătrînul și soarele”, și elevului ION MIHAI COCHINESCU, pentru schitele „Te-
blou” și „Dacă n-ar fi primăvară”.
Urăm tinerilor premiați noi succese în activitatea lor literară, cu speranța că dis-
tincțiile primite din partea revistei noastre îi vor determina la o sporită exigență artistică
și la abordarea curajoasă a unor teme desprinsе din realitatea bogată a zilelor noastre.

Zbor
Vară de Argeș, cu prunii strimbi ne dealuri.
Un copil iaie fluiera-n sălcii. Ce departe
E totul... Sturzul viilor va rătași o vreme
Pe drumurile noastre astupate de ozul sălbatic
Și va spune lacrimi albe... gîine
Frunzele nucului sub soare nu ne vom întoarce.
Aerul mai tresare la iluzii optice, dar scara
Căii ne-asteapță-n zadar lîngă riu. Păianjenii
Stelelor cad pe funii galbene și se ridică
Sub cupola de grecii. Elementele
Iși pierd conturul... zădărnici

Semne
S-ascunde anotimpul alb
Intr-un colt din inima mea
Și mă simt dintr-o dată
Străină cu ochii piecaci
Peste puncta de gheață a apei —
Imi număr în gînd anii
Ce curg...
Și ceasul îl desprind
De pe mina care nu-i a mea
Și... zădărnici

Inscripții
Țară
În grai sînt strole limpeni în care și-a lăsat
Poporul peste veacuri și vîntul și povara.
Arînd la cîmp cu doina sau palosul rotat:
Dar cit se-ntinde hora cuvintelor, e Țară...

Cimpulung
Scriu din pridvorul casei cu boarde de vînt
Săcîite pe sub stresini, cu frunza-o dîngă-scut.
Ci vîntul cînd adie, lumina-i veșterită
Iar aerul — izvorul fontinei de băut.

Somn
Lungindu-mă — pîrcă, de firul unei gînd,
Pe mîrile uitării mă simt alunecînd...
Dar cînd o spumă-n plesnet, la mal m-a lepădat,
Mai sună-n mine valul cu care m-am luptat.
TEODOR DRAGOMIRESCU

Cîntec

Marin Ioniță

Sera de scriitori de pe Șoseaua Kiseleff

„Pe Călinescu nu l-am văzut niciodată la Școala de literatură. Dar dacă nu vine muntele la profet, vine Mahomed la munte. Curiozitatea mea se mutase într-un fel de obsesie, de atracție magnetică. Credeam că dacă îl văd, dacă îl aud poate înțeleg ceva dintr-un mister care părea indescifrabil: cum de este posibil ca într-o singură viață de om să încapă atâtea vieți?

Răsfoiam monumentală *Istorie a literaturii române de la origini până azi*, în ediția originală (cea cu poza Mareșalului înfășurat într-o mantie albă cu cruce, motiv suficient ca să fii anchetat de Securitate, dacă a fost găsită cartea la tine). Ea fusese introdusă în școală subversiv, tot de Labiș, procurată tot de la același bătrân anticar ce vindea cărți pe sub mână numai persoanelor de încredere. Îmi aduc aminte cum ne înghesuim și ne loveam în capete deasupra ei, furișți într-o cameră dosnică, întorcând paginile cu sufletul la gură.

Aveam în față cea mai uriașă carte din câte am văzut și nu ne venea să credem că ea a fost plămădită de un singur om...”

(Argeș, nr. 4 (238)/aprilie 2002).

Intersecții

Nepăsare?—Secularii arbori care formau unicul tunel via, veritabil arc de triumf al naturii, bătrînii copaci ai splendidei porțiuni de mărăție și bogăție vegetală din imediata vecinătate a Găeștilor, au fost doborâți cu joagărul și securea. Ei acopereau drumul carelor încărcate spre Dunăre și înapoiate spre munți, de arșiță și dogoare. Crescuți la dimensiuni uriașe, nepuținnd fi cuprinși decît de 3-4 oameni cu brațele deschise, copaci aceștia au auzit glasul străbunilor — au auzit și cele din urmă lovituri de secure care le-au sfîrtecat durata!

Cineva zicea că sînt tăiați ca nu cumva să cadă o oracă pe șosea și să perturbeze circulația. Un asemenea caclism însă nu s-a produs niciodată

Alcineva era de părere că drumul era prea îngust. În loc să dubleze șoseaua lăsînd șirul de arbori pe mijloc, ceea ce ar fi dat o poezie excepțională l'cului, acest „cineva“ s-a pus cu toporul pe copaci, uitînd că rădăcinile se vor răzbuna răsurnînd viitorul asfalt care le va acoperi... În orice caz nu e o virtute distrugerea unicului exemplar de asemenea drum din Eu-

patina vremii pe metalul care demonstrea pînă mai ieri pe-o categorică verticală, tăria unei idei și puterea unui simbol... Azi Coloana infinitului e o jumătate de iluzie optică iscată din cealaltă jumătate a conturilor slăbite pe muchii.

Constatarea ne aduce aminte cu amărăciune de „inovația“ unui func-

sciindurii. Sătenii spun că savantul profesor Nicolae Iorga începuse unele cercetări istorice și de artă, pe care însă nimeni nu le-a mai continuat.

Un singur loc e zugrăvit, peretele servind drept catapeteasmă, purtător al unor desene colorate, de un arhaism impresionant, rar întîlnit în aceste lăcașuri. Dacă ar trece Picasso, care a dat nouă interpretare desenelor din pșterile africane, ori Chagall, inspirat din primitivismul seecelor bibli-ce din fostele lăcașuri de cult și pe care le-a ridicat la valori artistice nemăsurate, ar găsi noi și puternice surse de inspirație... Dar locul e necunoscut și nebăgat de seamă nici măcar de comisia argeșeană de restaurare a monumentelor de artă, în seriarele căreia stau de luni de zile un raport și o cerere de sprijin material.

Peste splendidele picturi de o valoare artistică excepțională, plouă, acoperișul fiind putrezit. Încheieturile birnelor sînt șubrezite și prin rosturile lor pătrund ploaia, zăpada, vîntul. Marea comoară de artă e pe cale să dispară și o dată cu ea prețioasele vestigii ale culturii noastre neoașe, important document de studiu pentru

Marta Petreu Într-un interviu:

nostru. Bunicul îl cumpărase pe cocoșei și locul făcuse parte din zestrea mamei. Apoi veneau stînjeneii galbeni de baltă, coada mielului, sunătoarea, grozama, nalbele, margaretele, fuiorul, tremuriciul, laptele cucului, bumbușcuțele, albăstrelele, ciocănașii, macii, balțul miresei, sînzîenele, clopoței, scînteiuțele, mărul lupului, coada șoricelului, ceapa ciorii, urda vacii, romanița, bobocul gîștii, trifoiul roșu, luhărul, capul popii, chimionul, levănțica... Un paradis binemiositor, flori pe care le culegeam euforică și le căram acasă în snopi. Toamna mai găseam numai mentă și panseluțe sălbatice, prin miriștile nearate. Și violete tîrzii, pitite în iarba din grădină sau în grădinița de flori...

Aveam o grădiniță de flori, cadoul pe care tata i-l făcuse mamei la însurătoare: casa terminată și grădinița de flori, cu stînjenei, lalele, iasomie, melin, crizanteme albe... A fost locul meu de joacă. Stăteam cu ceasurile să aștept să se deschidă o floare sau să chinui o cupă de gura leului, tot deschizîndu-i și închizîndu-l botul. Numai de papucul doamnei nu mă atingeam, deși rozul ei însîngerat îmi aducea pe limbă gustul de miez de lubeniță – dar era sub protecția mamei. Panseluțe, safchiu, rezedă, crini înalți, mai înalți decît mine, stînjenei portocalii și svelți, tufe de măturici albe și vișinii ori straturi de petunii lipicioase... și regina nopții, care inunda serile vineții cu oceane de nelămurită nostalgie... apoi gustul acrișor al ciocănașilor... bujorii albi și roz, ca înghețata, de care nu mă atingeam, pentru că erau florile din care mama îmi făcea, în fiecare iunie, la sfîrșitul anului școlar, buchetul pentru festivitatea de premiere... Cred că într-o viață anterioară am fost herbonist, și că în viitoarea întrupare voi fi pur și simplu o plantă: iarbă, de pildă; sau troscotel, pe care să-l pască voios vitele... Cu puțin noroc, aș putea fi o tufă de mentă.

(Argeș, nr. 4 (322)/aprilie 2009)

Ce v-a marcat copilăria? Dacă ar trebui să faceți o „tablă de materii” dintr-o zi de primăvară de pe când aveți 10-12 ani la Jucu, ce v-ar veni prima oară în memorie?

- Zăpada topindu-se, țurțurii picurînd la streășina casei... Covata de lemn pusă lîngă casă, să adune apa moale de zăpadă... bună pentru spălat pe față și pe păr... Noroiul. Lumina crudă de primăvară. Îmi plăcea să caut baraboi, adică bulbi de cucută, să-i mănînc. Mama ne certa foarte tare, pe mine și pe fratele meu, cînd ne prindea scurmînd prin garduri după baraboi. Pe cimitirul de lîngă grădină creșteau adevărate culturi de cucută, așa că eram greu de supravegheat... pînă nu le dădea frunza, cum scăpam la joacă, cum scurmam după baraboi... Cu adevărat frumos era din mai, cînd începeau florile de cîmp: întii bujorii de mlaștină, o specie locală de orhidee, pe care îi culegeam de pe un loc al bunicului meu, „La patru rude”... Sigur, nu mai era al bunicului, era colectivizat, dar mergeam să-l vizităm... să-l inspectăm, mai bine zis, ca și cum ar fi fost încă al

Inedit

Marin Preda, elev la Școala Normală din Buzău, văzut de profesorul Ion Costin

Evocarea profesorului Ion Costin clarifică două chestiuni legate de biografia lui Marin Preda, respectiv: prima - cu privire la episodul trecerii acestuia prin Buzău, ca elev al Școlii Normale „Spiru Haret”, în primele zile ale lui octombrie 1940; iar a doua - cu privire la începuturile prieteniei cu Ion Caraion, pe atunci elev la Liceul „B.P. Hasdeu”.

STAN V. CRISTEA

(Argeș, nr. 4/aprilie 2013)

3

Șeptăminia un tăios și denuncător articol scris la adresa lui Caraion. El considera că „Drunul robilor”, ca și revista Zorotrusta erau de sorginte legionară. Scritorul documentarist E Barbu care, după cum s-a scris, a pus mâna și pe o parte din manuscrisele lui M. Preda a atacat furibund, pentru a-și pune în umbră colegii de breșară, care s-au depășit în ale scrisului.

Chiar E Barbu face în acel articol aluzie la Caraion deși care afirmă „că în răutatea lui nu-i eclus să fi împins militanul în hoțul minei maramureșene” (citez din memorie, din rev. Șeptăminia de juri 1985-87). Acest lucru confirmă că E Barbu, pe baza unor manuscrise, atestă că „Cel mai... este biografia lui Caraion.

Dacă „Drunul robilor”, sau Zorotrusta au avut tangență cu legionarismul nu știu. Dar știu că peșea este o mare recunță lucrească, iar „Zorotrusta” era o revistă deschisă tinerilor ispiți de tainele literare și juri distritive.

Că și Caraion, Marin Preda și-au purtat crucea, împreună cu generația lor plătind un tribut mult prea ^{scump} în locul marilor merite la care aveau dreptul.

Ion Costin

Bucina Mare
Str. Bani nr. 3, joi 20.

